

La Comédiathèque

Vrijdag de 13^e

Jean-Pierre Martinez

Vertaling : Peter De Pauw

Dit stuk wordt niet uitgegeven in eigen beheer. Wens je een speeltoelating te bekomen, volg dan onderstaande regeling:

Stap 1: Vraag een speeltoelating aan bij SACD www.sacd.be/nl/

Stap 2: Na ontvangst van een speeltoelating, kan je met een gerust hart de repetities aanvatten.

Stap 3: De auteursrechten van Jean-Pierre Martinez moeten voldaan worden bij het SACD. De vertaal- en bewerkingsrechten van Peter De Pauw moeten voldaan worden bij SABAM.

Ruim voor de aanvang van de eerste publieke vertoning licht je zowel SACD als SABAM in om aan de auteursrechten te voldoen.

Meer informatie hierover op www.sacd.be en www.sabam.be. Indien je groep is aangesloten bij OPENDOEK, kan je ook via www.opendoek.be een aanvraag indienen.

Vrijdag de 13^e

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking: Peter De Pauw SABAM

Jerry en Christine hebben twee van hun vrienden uitgenodigd voor een etentje in hun appartement. Nathalie arriveert zonder haar man, radeloos, nadat ze op de radio heeft gehoord dat het vliegtuig dat hem naar huis bracht in zee is neergestort. Samen met de potentiële weduwe wachten ze met ingehouden adem op nieuws dat bevestigt of haar man een van de overlevenden is...

Vanaf dat moment komt het er op aan alle "emoties te beheersen".

En dat is nog maar het begin van deze veelbewogen avond, met wendingen, bochten en onthullingen in overvloed.

Karakters:

Jerry

Christine

Nathalie

Patrick (*optionele rol, zie achteraan de brochure*)

© La Comédiathèque

De woonkamer van een leeg en armtierig appartement. Tegen de achterwand staat een lelijk, duister schilderij. De rest is al in dozen verpakt voor een verhuis. In een hoek een versierde kerstboom. Vooraan de balustrade van een balkon.

De woonkamer is leeg. De telefoon gaat en we horen het opgenomen bericht.

Jerry (*voice-over*) – Hoi! Je hebt Jerry en Christine bereikt. We zijn opgehouden bij de fraude-eenheid voor een onderzoek naar belastingontduiking, maar laat ons een bericht achter na de piep en we nemen contact met u op wanneer we uit hechtenis worden vrijgelaten. Terug over naar jou ...

We horen de piep, gevolgd door het bericht dat de beller inspreekt op het antwoordapparaat. Jerry komt door de voordeur de kamer binnen, een LIDL-tas in de ene hand, sleutels in de andere. Hij heeft een Frans brood onder de arm. Omdat hij geen handen vrij heeft, neemt hij de telefoon niet op, maar staat te luisteren naar de rest van het bericht.

Patrick (*voice-over*) – Hey, met Patrick. Hoe is het met jullie? Ja, shit, jullie kunnen mij natuurlijk niet horen... Luister, het gaat nog steeds door vanavond, maar... we komen iets later aan dan gepland, rond half negen. Mijn vliegtuig landt in Zaventem. Ik neem de trein naar huis, zet mijn koffer af en spring bij Nathalie in de auto ...

Jerry gaat af naar de keuken om zijn spullen weg te zetten.

Patrick (*voice-over*) – ...Bedankt voor de koffer trouwens. Ik neem hem mee terug.

Jerry komt terug op met huiswijn in een krat.

Patrick (*voice-over*) – ... Juist, tot ziens! En hou het simpel jongens... Het is gewoon een informeel etentje onder vrienden...

Hij trekt zijn regenjas uit en pakt een karaf uit een kast. Hij opent de wijnkrat, plaatst een trechter op de karaf en begint deze te vullen. Christine komt de gang van het appartement binnen.

Christine (*passeert de deur en verdwijnt weer*) – Hallo!

Jerry kijkt naar de deur maar ziet niemand. Hij gaat verder met het decanteren.

Christine (*passeert de deur en verdwijnt weer*) – Hoe was je dag?

Jerry kijkt naar de deur maar ziet niemand. Hij gaat verder met het decanteren. Dan komt Christine binnen.

Jerry – Ah. Patrick heeft gebeld, ze komen een beetje later.

Christine (*ze kust hem*) – Oh goed, we kunnen de extra tijd gebruiken. We zijn nog niet helemaal klaar ...

Ze trekt haar jas uit en gaat die weghangen in de gang. Als ze weer op is, wrijft ze over haar armen.

Christine – Het is hier ijskoud, niet? Het is hier nog kouder dan buiten...

Jerry – Ik heb de verwarming uitgezet. Ik dacht dat we het erover eens waren dat we moesten proberen geld te besparen?

Christine merkt eindelijk wat hij doet.

Christine (*verrast*) – Wat ben je aan het doen?

Jerry – Zoals je kunt zien, ben ik de wijn aan het decanteren. Wijn moet ademen. Maakt hem lekkerder. Blijkbaar.

Christine – Moest je echt geld uitgeven aan een dure oude wijn? Als het voor u hetzelfde is, bespaar ik liever op wijn dan op verwarming ...

Jerry – Het is een huiswijn. Vraag me niet wiens huis. Gemengde niet EU-toestanden. 8EUR 25 voor heel de krat bij Lidl. Een kerstactie...

Christine – Waarom decanteer je die dan?

Jerry (*ironisch*) – Het werd aanbevolen door de sommelier bij Lidl. Het zorgt ervoor dat deze kostbare nectar al zijn subtiele aroma's van rood fruit en vanille vrijgeeft. Met een afdrank van een vleugje druif ... (*Christine bekijkt hem bedenkelijk. Jerry reageert ernstig*) Heb je liever dat ik de wijnkrat op tafel zet en van de tab serveer?

Christine – Juist ...

Jerry – Hoe dan ook, het kan deze geen kwaad om wat zuurstof te krijgen in dit slootwater. Huiswijn is als kraantjeswater. Het is veiliger als het tijd heeft gehad om te rusten voordat je het gaat drinken. Giftige dampen verdampen en de zware metalen vallen naar de bodem ...

Christine – Heb je eraan gedacht iets te kopen voor het avondeten?

Jerry – Ik heb een quiche met artisjok gekocht. Hij moet alleen ontdood worden.

Christine (*gedegouteerd*) – Een quiche met artisjok?

Jerry – Stond in promotie ... We kunnen er een krop sla bij serveren... **Christine** – Ik zal de aperitief klaarmaken.

Christine neemt de glazen en zet ze klaar.

Christine – Ben je naar de VDAB geweest?

Jerry – Ja...

Christine – En?

Jerry – Ze boden me een stage aan...

Christine – Een stage...?

Jerry – Bij een restaurateur.

Christine – Geweldig... Dat is wat je wilde, toch?

Jerry – Een restaurateur van schilderijen...

Christine – Schilderijen? Maar je hebt hotelschool gedaan!

Jerry – VDAB, weet je... Ze moeten in de war zijn geweest.

Christine – Heb je ze verteld dat je chef-kok was?

Jerry – Ja.

Christine – Wat hebben ze geantwoord?

Jerry – Het lijkt erop dat je nu veelzijdig moet zijn...

Christine – Het is gek. Voordat je werd ontslagen, gaf je leiding aan een team koks in een hotel. Wat ga jij in godsnaam doen bij een restaurateur van schilderijen?

Jerry – Ah, schilderijen restaureren, tiens. Maar maak je geen zorgen, thuis zal ik altijd je meesterkok zijn.

Christine – Slecht karakter. Ben je er naartoe gegaan?

Jerry (*over het schilderij tegen de muur gesproken*) – Ik maakte van de gelegenheid gebruik om ons schilderij te laten taxeren ...

Christine – Och, ja ... die verfkorst dat je tientallen jaren geleden voor een fortuin kocht van je vriend van de kunstacademie ...

Jerry – Het was vlak na zijn eerste zelfmoordpoging ... Ik kocht het om hem te helpen. En ik dacht dat het alleen maar in waarde kon stijgen...

Christine – Als dat betekent dat we de verwarming kunnen betalen ... Voor hoeveel heeft hij dit meesterwerk getaxeerd, uw restaurateur?

Jerry (*voorzichtig*) – Iets meer dan honderd euro ...

Christine (*kwaad*) – Maar je kocht het voor 1.500!

Jerry – Ah, maar weet jij hoeveel de schilderijen van Van Gogh na zijn dood in waarde zijn gestegen?

Christine – Laten we dan maar hopen dat je geniale schildersvriend erin slaagt zichzelf van kant te maken voordat wij hier sterven door bevriezing ... (*Zuchtend*) We kunnen niet eens hopen dat het kader in waarde zal stijgen, want er is er geen ...

Jerry – Dat is het probleem met moderne kunst ...

Christine – Ik hoop dat Patrick ons die 1.000 euro zal terugbetalen die je hem zo genereus geleend hebt. We zouden er de opslagruimte mee kunnen betalen terwijl we wachten op het sociaal appartementje van de gemeente dat uw maat van het gemeentehuis ons beloofd heeft. Heb je hem eraan herinnerd?

Jerry – Aan dat appartementje? **Christine** – Patrick! Aan die 1.000 euro!

Jerry – Ik weet niet zeker of dit het juiste moment is ... Het is op dit moment ook niet gemakkelijk voor hem. Weet je dat Proximus hem zojuist heeft overgeplaatst naar een callcenter ergens in Luxemburg? Kun je je voorstellen? Luxemburg, of all places! Hij was hoofd human resources in de hoofdzetel in Brussel... en Nathalie heeft alleen haar parttime baan als lerares...

Christine – Ja, en ik dan? Ik doe drie jobs, parttime! En we hebben niet eens genoeg om onze rekeningen te betalen!

Jerry – Oké, ik zal hem er vanavond aan herinneren ...

De telefoon gaat.

Christine – Dat zullen ze zijn ... (*Ze pakt de telefoon*) Hallo ...? Ah, Nathalie, hoe gaat het? ... Oh, oké ... Nee, nee ... Geen probleem, Nathalie ... Oké, we wachten op je ... Tot zo, Nathalie ... (*Ze hangt op*) Dat was Nathalie.

Jerry – Serieus? Ik weet niet waarom, maar toen je de telefoon opnam en zei: ‘Ah, Nathalie’, had ik meteen een vermoeden dat zij het zou kunnen zijn...

Christine – Patricks vlucht is vertraagd, dus ze rijdt hier alleen naartoe ...

Jerry – En Patrick?

Christine – Ze liet een bericht achter op zijn voicemail dat hij rechtstreeks naar hier moet komen. We zullen al zonder hem beginnen aperitieven.

Jerry – Ik begrijp niet waarom hij een vliegtuig moest nemen om terug te komen uit Luxemburg.

Christine – Vooral omdat ze in Zaventem landen. Maar ja, tegenwoordig met die goedkope luchtvaartmaatschappijen is een retourtje naar Luxemburg goedkoper dan een treinkaartje...

Christine heeft het koud. Ze wrijft over haar armen en Jerry ziet dit. Jerry komt naar haar toe en neemt haar in zijn armen.

Jerry – Kop op, we komen hier wel door.

Christine – Ik weet het... En zolang we elkaar hebben kan er niets ergs gebeuren, toch?

Jerry – Ik drink liever huiswijn met jou dan champagne van Veuve Clicquot met iemand anders.

Zij zoenen.

Christine – Ons geluk zal keren, ik voel het. Het is binnenkort kerst. En het is vrijdag de 13e vandaag, toch?

Jerry – Misschien winnen we de speciale trekking van de lotto.

Christine – We spelen niet ...

Jerry – Ik kocht een biljet toen we je moeder gingen bezoeken in Bredene ... Ik heb de nummers van mijn VDAB-kaart ingevuld.

Christine (*ironisch*) – Ik voel me al beter...

Jerry (*na een korte stilte*) – Hoe zit het met Nathalie? Is ze onderweg?

Christine – Ze rijdt al 15 minuten rond op zoek naar een plek om te parkeren.

Jerry – Als ze met een Twingo zouden rijden zoals wij, zouden ze meer kans maken dan met hun 4x4 Mercedes.

Christine – Ze hebben twee kinderen. In een Twingo zijn amper twee plaatsen.

Jerry – Ze zouden genoeg kunnen nemen met een Twingo!

Christine – Ik dacht dat ze geldproblemen hadden...

Jerry – Ik denk dat ze vooral moet leren parkeren.

Christine – Slecht karakter.

Christine begint flessen op tafel te zetten voor het aperitief. De deurbel gaat.

Christine – Ga jij de deur openen?

Jerry gaat de gang in en doet de deur open.

Jerry (*Off*) – Hoi Nathalie! Wat is er gebeurd? Je ziet er zo wittekes uit. (*Hij komt lachend weer binnen*) Heb jij een spook gezien?

Nathalie komt binnen met Jerry. Ze heeft een fles champagne in de ene hand en ziet eruit alsof ze op instorten staat.

Nathalie (*in tranen*) – Je beseft niet half niet hoeveel gelijk je hebt.

Christine loopt in paniek naar Nathalie toe.

Christine – Wat is er aan de hand Nathalie?

Nathalie – Ik stond op het punt de radio in de auto uit te zetten voordat ik uitstapte ... Het was het niieeuws ... (*een pauze. Jerry en Christine bekijken haar in spanning. Dan, huilend*) Het vliegtuig van Patrick stortte neer in het Kanaaal ...

Jerry – Het kanaal?

Christine – Weet je zeker dat het zijn vliegtuig was?

Jerry – Het vloog vanuit Luxemburg...

Nathalie – Het was een low cost carrier, met een tussenlanding in Londen. Ze gaven het vluchtnummer en de naam van het bedrijf. Er is geen twijfel. Het vliegtuig verdween boven het Kanaaal...

Nathalie barst in tranen uit. Jerry en Christine wisselen wanhopige blikken uit, niet wetend wat ze moeten doen. Ze proberen haar op te beuren.

Christine – Kijk, misschien vinden ze hem nog...

Jerry – Het kanaal is niet zo groot ...

Christine – Misschien is de piloot erin geslaagd om het vliegtuig op het water te laten landen ...

Jerry – Tussen twee olietankers ...

Christine – Het is eerder gebeurd ...

Jerry – Niet heel vaak, maar het is gebeurd ...

Nathalie (zwak) – Denk je ...?

Christine – Wat zeiden ze op de radio? Zeiden ze dat er geen overlevenden waren?

Nathalie – Ze weten het nog niet ...

Christine (troostend) – Zie.

Jerry – En vliegen blijft de veiligste manier van reizen! Volgens de statistieken heb je tijdens het vliegen maar één kans op drie miljoen om dood te gaan. Ongeveer evenveel als het winnen van de loterij dus...

Christine kijkt hem ontzet aan.

Nathalie (verpletterd) – Waarom moest Patrick dat overkomen ... Ik zei hem niet te vliegen op vrijdag de 13e ...

Jerry – Aan de andere kant, het is alleen het Kanaal ... ze zullen ten minste de zwarte doos kunnen terugvinden ...

Nathalie gaat weer kapot.

Nathalie – Oh mijn god, maar wat moet ik zonder hem? (*huilend*) Met twee kinderen en een hypotheek...

Machteloos kijken Jerry en Christine elkaar aan, niet wetend wat ze moeten doen.

Nathalie (ellendig) – En we zijn je nog steeds 1.000 euro schuldig ... **Christine** – Waar heb je het over? Dat maakt niet uit!

Jerry is verbaasd over deze vrijgevigheid van Christine. Nathalie geeft de fles Veuve Clicquot champagne aan Jerry.

Nathalie – Hier, ik heb een fles champagne meegenomen om je te bedanken. Had ik maar geweten...

Jerry – Veuve Clicquot ... Shit, dat is goed spul.

Nathalie – Het is een nachtmerrie ... Zeg me dat ik droom!

Jerry (*plots luid lachend*) – Het is geen grap, toch?

Nathalie breekt nu helemaal in tranen uit. Christine gooit dolken naar hem.

Christine – Kom, ga zitten. We zullen het nieuws opzetten en kijken of we meer te weten kunnen komen.

Christine zet de tv aan. Het zijn de advertenties.

Advertentie (*voice-over: verkoper met Amerikaanse tongval*) – Kan je het verschil zien tussen deze twee doods-kisten? Het is de prijs! Surf nu naar www.kistenmaeckers.be, want het leven is misschien duur, maar bij ons valt doodgaan tenminste mee.

Jerry en Christine wisselen blikken. Dit is niet wat ze nu wilden horen. Christine verandert snel van kanaal.

Stem (*voice-over: waarzegster met Duits accent*) – Leeuw, dit is niet je geluksdag ...

Nathalie (*sec*) – Ik ben een Leeuw ...

Stem (*voice-over*) – Vermijd reizen ...

Christine – Maar jij zit toch niet in het vliegtuig?

Stem (*voice-over*) – Maar als je echt moet reizen, neem dan de trein in plaats van te vliegen...

Christine zet te tv weer uit.

Nathalie (*sec*) – Patrick is ook een Leeuw ...

Christine – Misschien kunnen we beter naar de radio luisteren ...

Jerry zet de radio aan.

Stem (*voice-over*) – ... drie miljoen euro. Dat is het bedrag dat de winnaar van de extra lottotrekking van deze vrijdag de 13e kan winnen. Blijf luisteren voor de trekking die over een paar minuten zal plaatsvinden ...

Jerry verandert het station.

Nieuwslezer (*voice-over*) – We hebben nog steeds geen nieuws over vlucht 32bis van Discount Airways vliegend van Luxemburg naar Zaventem, via Londen en Dublin ...

Nathalie — Kijk, hij is het echt...

Nieuwslezer (*voice-over*) – De piloot lijkt een noodsignaal te hebben geactiveerd net voordat het vliegtuig van de radars verdween. Uiteraard houden we je op de hoogte zodra we meer informatie hebben...

Jerry zet de radio uit.

Christine – We moeten wachten ... We kunnen voorlopig niets anders doen ... Drink iets. Het zal je wat kalmeren.

Jerry – Misschien niet de champagne ...

Nathalie (*de karaf zien*) – Ik neem een glas wijn. Die is toch al open...

Christine – Weet je zeker dat je niets anders wilt?

Nathalie – Wijn is prima, echt ...

Nathalie schenkt een glas in en drinkt het in één keer op. De andere twee kijken haar verbaasd aan en een beetje bezorgd naar elkaar.

Nathalie (*naar Jerry*) – Kijk, met alles wat me overkomt, smaakt me niets ... Ik kan niet eens een goede oude wijn appreciëren ...

Jerry – Tja...

Nathalie (*ineens in paniek*) – Oh mijn god, mijn moeder!

Christine – Zat zij ook in het vliegtuig?

Nathalie – De kinderen zijn bij haar. Als ze tv kijken...

Nathalie pakt haar mobiel en drukt op een paar knoppen.

Nathalie – Hallo, mama? Ja, ik weet het, ik weet het ... Kijken de kinderen tv? Liggen ze in bed? (*Een zucht van verlichting*) Ik wil er nu echt niet over praten... Ik bel je nog, oké? Luister, bewaar je condoleances voor later. Hij is nog niet dood! Ja, ik weet dat de kans enorm groot is, maar het is niet bevestigd, dus als je wilt... Je hebt hem toch altijd al gehaat... Hoe vaak heb je me niet verteld dat hij niet de juiste man voor mij was... dat ik iemand beter had kunnen vinden... Oh, rot op !

Nathalie hangt woedend op. Jerry en Christine kijken naar haar en voelen zowel een beetje spijt als een beetje beschaamd.

Nathalie – Ze heeft Patrick nooit kunnen uitstaan... Ik weet zeker dat ze diep van binnen blij is dat dit gebeurt.

Christine – Zeg dat nu niet.

Nathalie – Op onze trouwdag deed ze alsof mijn vader ziek was, zodat ze niet naar de ceremonie moest komen.

Jerry – Maar je vader was echt ziek, toch? Is hij niet een paar maanden later overleden...?

Nathalie (*gefrustreerd*) – Ja! Op de dag dat ik beviel van Maxime ... Dat deed hij expres, om mij te pesten.

Christine (*recht*) – Wil je dat ik je een kalmeringsmiddel haal?

Nathalie – Het spijt me dat ik je hiermee lastig val ... Ik wil je avond niet verpesten. (*Ze staat op om te vertrekken*). Ik kan beter weggaan.

Christine – Waar heb je het over? We zijn vrienden, toch? Waar zijn vrienden goed voor als je in dit soort situaties niet op ze kunt rekenen?

Nathalie (*gaat weer zitten*) – Ik wist dat ik op je kon rekenen ... En ik geef toe dat ik er niet naar uitkijk om helemaal alleen thuis te zitten, starend naar de kerstboom, hangend aan elk woord dat uit de radio komt, wachtend op het vonnis ...

Jerry – We zouden misschien het journaal opnieuw moeten opzetten voor het geval er meer nieuws is ...

Nathalie – Ik vraag me af of ik echt wil weten ... (*Een pauze*) Vooruit, zet hem aan ...

Christine – Oké.

Jerry zet de radio aan.

Nieuwslezer (*voice-over*) – ...vliegtuigen die over het gebied vliegen hebben een grote olievlek op het wateroppervlak opgemerkt. Het is niet duidelijk of het afkomstig is van het vliegtuig van Discount Airways dat, zoals u weet, iets minder dan een uur geleden in het Kanaal is neergestort. We staan stand-by voor een update van onze reporter ter plaatse die in een van de reddingshelikopters naar de plaats van het onheil vliegt ... Ondertussen, de uitslag van de extra lottotrekking van vrijdag de 13^e ...

Nathalie – Een olievlek ... Dat betekent dat het vliegtuig is gecrasht ... Hoe kunnen er dan nog overlevenden zijn?

Jerry en Christine weten niet wat ze moeten zeggen om haar op te vrolijken.

Nieuwslezer (*voice-over*) – ...De winnende nummers zijn 1 5 27 30 35 40 en het reservegetal is 4.

Jerry stopt in zijn bewegingen.

Christine (*hoop gevend*) – Als de piloot erin slaagde het vliegtuig op het water te laten landen, is het mogelijk dat sommige passagiers het vliegtuig konden verlaten voordat het naar de bodem zonk ...

Nieuwslezer (*voice-over*) – En de gelukkige winnaar zal de netto som van drie miljoen euro in zijn zak steken. Genoeg om de toekomst te plannen met...

Christine zet de radio uit.

Jerry – Het is...

Nathalie – Wat?

Jerry – Nee. Nee, niets...

Christine – Je hebt eerder in een vliegtuig gezeten. Weet je nog wat de stewardessen je vertelden voor het opstijgen? De zuurstofmaskers die automatisch vallen, de reddingsvesten onder je stoel, de nooduitgangen aan weerszijden van het vliegtuig, de evacuatieglijbanen, je weet wel...? Ze hebben niet voor niets noodprocedures ... Ze plannen alles ...

Jerry haalt zijn VDAB-kaart tevoorschijn en bekijkt deze min of meer discreet.

Nathalie – Stewardessen ... Ha ... Tuurlijk, Patrick kijkt naar ze... Maar luisteren naar wat ze te zeggen hebben? ... Je weet hoe mannen zijn...

Jerry (*aan Christine die geen aandacht aan hem schenkt*) – Oh, verdomme!

Nathalie – Neem bijvoorbeeld Jerry. Weet je wat ze zeggen?

Jerry – Wat? Wie?

Nathalie (*naar Christine*) – Zie ... Wat heb ik je gezegd ...

Christine (*naar Jerry*) – De stewardessen, wat zeggen ze voor het opstijgen? Bij het wegvallen van de cabinedruk bijvoorbeeld.

Jerry (*zijn verstand verliezen*) – Ze ... de parachutes zitten onder je stoel, de snorkel valt uit het plafond, de zwemvliezen zitten in het handschoenenkastje, bedoel je dat?

Christine kijkt Jerry verwijtend aan. Daarna kijken Nathalie en Christine elkaar ogen rollend aan.

Christine (*naar Nathalie*) – En niemand heeft je gebeld?

Nathalie – Patrick ligt nu waarschijnlijk op de bodem van het Kanaal. Hoe moet hij mij bellen?

Jerry is mijlenver weg en heeft de tv weer aangezet.

Nieuwslezer (*off*) – Nogmaals, de winnende nummers voor de extra trekking van vanavond, vrijdag de 13e, zijn 1 5 27 30 35 40...

Jerry – Oh, verdomme...

Nieuwslezer (*off*) – ... en het reservegetal is 4. De jackpot van drie miljoen euro is...

Christine zet de tv uit. Jerry controleert nogmaals zijn Jobcenter-kaart.

Christine – Nee, ik bedoel ... Er moet toch een bijzonder bijstandsteam zijn ... In dit soort gevallen is er altijd een bijzonder bijstandsteam ... Om de families op de hoogte te stellen ... Ze bij te staan, dus... Snap je?

Jerry (*naar Christine*) – Mag ik iets zeggen?

Christine – Wat?

Jerry – Privé ...

Nathalies mobiele telefoon gaat.

Christine – Kijk, dat zijn ze waarschijnlijk al...

Nathalie – Ik weet niet zeker of ik het wil weten...

De telefoon blijft rinkelen.

Christine – Wil je dat ik opneem?

Nathalie – Oh, zou je ...?

Christine neemt het telefoontje aan en neemt op. De rest luistert in spanning mee.

Christine – Hallo ... Ja ... Nee ... Oh, oké ... Oh, goed ... Nee, nee ... Ja, ja, natuurlijk zijn we heel erg blij. Juist, bedankt...

Christine drukt de telefoon af. Ze staart naar de telefoon.

Nathalie – En?

Christine (*in een trance, verward*) – Het was je gynaecoloog ... Met je bloedresultaten ...

Nathalie – En?

Christine – Proficiat? Je bent zwanger ...

Nathalie (*in stukken vallen*) – O mijn God ...

Christine – Nog een glas wijn?

Nathalie – Ja, alsjeblieft...

Christine vult het glas van Nathalie opnieuw en geeft het aan Nathalie.

Jerry (*naar Christine*) – Eh ... ik moet echt ergens met je over praten ...

Christine (*naar Jerry*) – Denk je echt dat dit het moment is?

Jerry – Het is heel belangrijk, dat beloof ik ...

Nathalie ziet het schilderij.

Nathalie – Het is heel vreemd, dit schilderij, vind je niet...?

Christine – Huh? Ja, een beetje, denk ik ...

Nathalie – Die schilder moet heel depressief zijn geweest. (*tegen Jerry*) Is het een vriend van je?

Jerry – Ja, een soort van ... Hij is Hongaars, denk ik.

Nathalie – Ja. Dat zie je. (*tegen Jerry*) Heeft hij zelfmoord gepleegd?

Christine (*verwijtend naar Jerry*) – Nog niet, spijtig genoeg...

Nathalie drinkt haar glas in één teug leeg.

Nathalie (*naar Christine*) – Hier, schenk me er nog eens een, wil je ...

Christine – Ik weet niet of je zoveel moet drinken. In jouw toestand...

Jerry (*die niet weet wat te zeggen, lachend*) – Dus... je bent in blijde verwachting?

Christine geeft hem een stomp die hem het zwijgen oplegt.

Jerry (*naar Christine*) – Ik moet je echt spreken ...

Nathalie – Je hebt gelijk, ik word al duizelig. Ik ga naar het balkon voor wat frisse lucht.

Christine – Wil je dat ik met je mee ga?

Nathalie – Bedankt, maar ik moet even alleen zijn ...

Christine – Zeker.

Nathalie gaat het balkon op. Jerry wacht ongeduldig tot ze uit het zicht verdwijnt.

Jerry – Je raadt nooit wat er ons overkomen is.

Christine (*verstrooid*) – Zwanger ... Kun je dat geloven?

Jerry – Ben jij zwanger? Maar dat is geweldig! Kijk, nog maar een kwartier geleden zou ik dit vergeleken hebben met een natuurramp. Maar nu zie ik overal de positieve kant van in. Weet je waarom?

Christine – Ik ben niet degene die zwanger is!

Jerry – Ah. Nee?

Christine – Luistert jij eigenlijk ooit naar een woord dat ik zeg?

Jerry – Wie is er dan zwanger?

Christine – Nathalie! Kun je je het voorstellen? Op dezelfde dag dat ze erachter komt dat haar man is verdwenen bij een vliegtuigongeluk, verneemt ze dat ze zijn kind krijgt ...

Jerry – Hoe weet je dat het van hem is?

Christine (*stomverbaasd*) – Ik weet het niet... Noem het vrouwelijke intuïtie. Aangezien de eerste twee kinderen van hem zijn en Patrick haar man is, was het de eerste naam die in me opkwam. Stom, hè?

Jerry – Hoe dan ook, daar gaat het niet om ... Raad eens?

Christine – Wat?

Jerry – We hebben gewonnen!

Nathalie kruipt over het balkon.

Christine (*ziet het gebeuren*) – O mijn God!

Jerry (*heeft niets door*) – Ik weet het ... schokkend, toch?

Christine – Nathalie! Ze gaat over de reling!

Jerry draait zich om en ziet de situatie.

Jerry (*gefrustreerd*) – Oh verdomme! Wat een overlast, deze ... Laat haar springen zodat we dat alvast achter de rug hebben. We zitten hier toch op de eerste verdieping, ze zal niet gewond raken.

Christine luistert niet naar hem en loopt naar het raam.

Christine – Nathalie, alsjeblieft! Doe het niet! Denk aan je kinderen! Het is bijna Kerstmis...

Nathalie – Beloof me dat je voor ze zorgt als ik spring. Dat je ze niet in een weeshuis laat plaatsen?

Christine – Ja, ik beloof het.

Jerry – Geweldig, dat ontbrak er nog aan.

Christine – Ik bedoel, niet springen! (*Jerry*) Zeg iets!

Jerry – Kan je moeder de kinderen niet adopteren?

Nathalie – Dan heb ik nog liever dat ze naar een gesticht gaan.

Christine – We moeten de hulpdiensten bellen.

Jerry – Wacht even, het is geen kwestie van leven of dood. Ik zal haar naar beneden halen.

Nathalie – Kom niet in mijn buurt of ik spring!

Christine – Wat doen we?

Jerry – Wacht. Ik ben zo terug.

Christine – Laat me niet alleen!

Jerry verdwijnt in de gang.

Nathalie (*dramatisch*) – Ik ga mezelf ook laten neerstorten ... Als een vliegtuig zonder vleugels... Ik zal herenigd worden met mijn Patrick ...

Christine – Denk je echt dat hij dat gewild zou hebben? Ik bedoel, hij zou waarschijnlijk liever hebben dat je in leven blijft om voor de kinderen te zorgen. En wat als hij niet dood is. Stel je voor dat hij straks aanbelt en je verminkt onder het balkon ziet liggen.

De mobiele telefoon van Nathalie gaat.

Christine – Zie je? Ik wed dat hij het is... Vooruit, neem op.

Nathalie (*aarzelend*) – Ja ...?

Christine (*in de richting van het publiek*) – Ik hoop dat het niet weer haar gynaecoloog is om haar te vertellen dat het een tweeling is...

Nathalie – Ja, ik luister ... Weet je het zeker? Oké. Nee, nee, maak je geen zorgen. Natuurlijk, bedankt, ik blijf bij de telefoon ...

Christine – Wat is er?

Nathalie geeft haar telefoon aan Christine en begint weer naar binnen te kruipen.

Nathalie – Zij waren het ... Het bijzondere bijstandsteam.

Christine – En?

Nathalie – Ze hebben een paar overlevenden gevonden. Patrick zou een van hen kunnen zijn ...

Christine – Maar dat is geweldig! Zie je wel? Stel je voor dat je was gesprongen, in een moment van wanhoop...

Jerry keert terug, grijnzend.

Jerry – Ja, stel je dat voor ... Ze zou een enkel verstuikt kunnen hebben of zoiets ...

Christine (*tegen Jerry*) – Het bijzondere bijstandsteam belde net. Ze vonden enkele overlevenden!

Jerry (*genietend*) – Ik weet het.

Christine – Heb je het gehoord?

Jerry (*terzijde tegen Christine*) – Ik ben degene die haar belde.

Christine – Wat?

Jerry – Ik moest een manier vinden om haar naar binnen te krijgen.

Nathalie komt de kamer binnen van het balkon.

Nathalie – Je hebt gelijk ... Ik moet blijven hopen op het beste. Ik moet geloven dat Patrick nog leeft. Ik voel dat.

Christine kijkt Jerry boos aan.

Christine – Laat je misschien nog niet te veel meeslepen... En hoe weten ze dat Patrick een van de overlevenden is?

Nathalie – Ze zagen een kerel aan een koffer hangen. Hij riep: (*dramatisch*) Nathalie! Nathalie!...

Christine kijkt Jerry weer boos aan. Nathalie denkt even na.

Nathalie – Hoe weten ze mijn naam?

Christine (*blik naar Jerry*) – Dat vraag ik me ook af.

Jerry – Ik doe gewoon het raam dicht, oké? En laat haar hier niet meer in de buurt komen, oké?

Christine – Wat gaan we haar vertellen als het echte bijzondere bijstandsteam belt?

Jerry – Er zal zeker meer dan één passagier aan boord zijn wiens vrouw Nathalie heet. Om over alle minnaressen nog maar te zwijgen ...

Nathalie – Ik was helemaal vergeten hun telefoonnummer op te schrijven ... Ik wilde ze vragen of ik kon komen helpen zoeken. Oh wacht, ik kan op nummerherhaling drukken...

Christine (*snel de telefoon uit haar handend grissend*) – Dat zou ik niet doen als ik jou was...

Christine geeft de telefoon door aan Jerry. Nathalie is verrast.

Christine – Ik denk dat die momenteel in het werk verzuipen...

Nathalie (*slikt*) – Verzuipen?

Christine – Ik bedoel... Zodra ze concreet nieuws hebben, bellen ze terug...

Jerry (*trekt Christine uit de zetel*) – Ik moet je echt spreken.

Christine – Ga je gang ...

Jerry – Privé...

Christine – We kunnen haar niet alleen laten. Stel je voor dat de politie belt om de dood van Patrick te bevestigen en ze besluit echt over het balkon te springen?

Jerry – Laten we dan op het balkon gaan praten!

Christine – Ik ben teleurgesteld in jou, Jerry. Zeer teleurgesteld... Ik dacht dat je een betere vriend was dan dat. Dit is wel Patrick waar we het over hebben! Je oude schoolkameraad! En over Nathalie, mijn beste vriendin! Ze waren de getuigen op onze bruiloft. Ik denk dat we toch één avond kunnen opofferen om haar te helpen in haar pijn en ongeluk!

Jerry – We hebben de lotto gewonnen.

Christine – Hoeveel?

Jerry – Drie miljoen.

Ze jubelen ingehouden, tot Nathalie hen onderbreekt.

Nathalie – Ik heb nog een glas wijn nodig. Al die emoties...

Christine (*hard*) – Je weet inmiddels waar de karaf staat, ja? Of wil je dat ik je het kratje breng met een rietje?

Nathalie begrijpt de boodschap.

Nathalie – Oké, ik denk dat ik jullie maar eens zal laten ... Ik heb niet langer het gevoel dat ik hier welkom ben.

Christine raapt zichzelf bij elkaar.

Christine – Het spijt me. Dat is niet wat ik bedoelde. (*Ze schenkt Nathalie nog een glas wijn in*) We zijn allemaal een beetje in shock, nietwaar? Je moet ook wat eten, anders word je ziek... (*Zachtjes tegen Jerry terwijl Nathalie haar glas leegt*) Ik denk dat het tijd is om je quiche uit de oven te halen.

Jerry vertrekt naar de keuken. Nathalie wenkt Christine terug in de zetel.

Christine – We waren ook heel close met hem. Dus natuurlijk zijn we ook zwaar van streek door de dood van Patrick

Nathalie (*slikt*) – Dood?

Christine (*Corrigeert zichzelf*) – Ik bedoel, door de mogelijkheid van zijn verdwijning ... Tegelijkertijd moet men weten hoe verder te gaan, vind je niet? Je leeft maar één keer, en zo.

Jerry komt terug met een stuk quiche en geeft het aan Christine.

Christine (*het stuk quiche aan Nathalie overhandigend*) – Je moet leren genieten van de goede dingen in het leven ...

Nathalie neemt een hap quiche.

Nathalie – Niet slecht ... Wat is het?

Christine (*hypocriet*) – Jerry kookt. Wat is het ook alweer...?

Jerry – Het is een quiche met ...

Nathalie (*met haar mond vol*) – Och, zolang het maar geen artisjok is. Het goede aan artisjok is dat je er niet meteen een gaat eten zonder het te weten... Het is het enige voedsel waar ik allergisch voor ben.

De andere twee kijken elkaar geschrokken aan.

Nathalie – Ik kan me niet eens herinneren hoe het smaakt. De enige keer dat ik het wat, was bij mijn oma in Hasselt. Ik moest met de MUG naar de spoed worden gebracht...

Christine sleurt het bord uit Nathalies hand en het stuk quiche uit haar mond. Ze geeft het bord aan Jerry.

Christine – Juist, ben je klaar voor het dessert?

Nathalie, overrompeld, lijkt zich niet lekker te voelen.

Nathalie – Ik denk dat ik ga overgeven... Kijk, normaal gesproken kan ik zonder problemen mijn eten binnenhouden. Zeker als het zo lekker is. Zal de stress wel zijn...

Ze vertrekt in de richting van de badkamer. Zodra Nathalie buiten gehoorsafstand is, ontketent Christine haar opwindung.

Christine – Weet je het zeker?

Jerry (*zijn VDAB-kaart tonen*) – Mijn VDAB-nummer! Ze trokken dezelfde nummers! Ze hebben het net aangekondigd op de radio! Heb je het niet gehoord? Drie miljoen euro, kun je het geloven? We hebben genoeg om een Airbus te kopen! Nou ja, misschien een tweedehands. Maar in goede staat...

Christine – Maar dat is fantastisch!

Jerry schenkt twee glazen wijn in en geeft er een aan Christine om te proosten.

Jerry – Hier, proef voor de laatste keer de huiswijn van Lidl, om te onthouden hoe het was. Omdat je het niet snel nog een keer zal proeven.

Ze proosten maar de wijn smaakt echt vies en ze trekken samen een vieze blik.

Christine – Het is ongelooflijk ... Het is geen grap, toch?

Jerry – Ik vind het ook moeilijk te geloven. Maar ik heb het drie keer gecontroleerd. Ik zweer het, het is van ons! We hebben gewonnen! Het groot lot van de extra trekking van vrijdag de 13e is van ons!

Nathalie komt terug.

Christine – Je raadt nooit wat we zojuist hebben ontdekt!

Nathalie – Hebben ze teruggebeld? Lag hij echt in het water? Leeft hij?

Jerry (*gegeneerd*) – Eh, nee ... Ze zijn er nog niet helemaal zeker van ...

Christine – Maar ze zagen een koffer die veel op de zijne lijkt. Drijvend op het oppervlak. **Nathalie** – Dus wat is het goede nieuws?

Christine – Nou ... Het is ... We gaan de koffer toch al terugkrijgen!

Jerry probeert Christine te kalmeren met een handgebaar.

Jerry – Vergeef haar ... de zenuwen ...

Nathalie – Je hebt gelijk. Dit wachten is ondraaglijk... Zelfs als Patrick nog leeft, stel je hem voor, helemaal alleen, vastgeklampt aan zijn koffer, midden op het Kanaal, putteke winter... Terwijl wij hier comfortabel in de warmte zitten... en toch krijg ik het niet warm ... (*Een pauze*) Eigenlijk is het hier niet zo warm, toch? Of ben ik het?

Jerry (*met een wetende blik*) – We kunnen de verwarming weer aanzetten, toch, Christine? Ik zal ze meteen opzetten.

Hij vertrekt om de verwarming aan te zetten.

Nathalie – Hoe lang denk je dat iemand het volhoudt, in december, in de ijsskoude Kanaalwateren?

Christine – Dat hangt ervan af... Hij was nogal kouwelijk, niet?

Nathalie – Oh mijn God ...

Jerry keert terug.

Jerry – Ik heb de verwarming meteen op 25 graden gezet... (*Knipogend in de richting van Christine*) Op die manier zullen we, als we onverwachts moeten vertrekken naar warmere streken, geen last hebben van een thermische schok ...

Nathalie – Gaan jullie op vakantie?

Jerry – Nee, nou...Eigenlijk, waarom niet?

Nathalie – Als ik jullie was, zou ik vliegen vermijden.

Christine – Ja, het is waarschijnlijk veiliger ... een ongeluk komt nooit alleen en zo ... Een fijne spa-vakantie in de Cesar Palace in Oostende is tenslotte ook niet slecht ... Laad onze batterijen op, klaar voor een nieuw leven.

Nathalie – Je hebt gelijk dat je ervan geniet zolang het nog kan. Je weet ten slotte nooit wat het leven voor je in petto heeft. Je zit op een vrijdagavond te eten met vrienden en plots ben je weduwe...

Christine – Ja ... (*onderdrukt hysterisch*) Of multimiljonairs!

Nathalie – Weet je. We hadden geen geld om een levensverzekering te betalen ... Bizar eigenlijk. Hij had het er onlangs nog over. Zodat de kinderen de universiteit zouden kunnen betalen als hem iets zou overkomen. Hij moet iets gevoeld hebben ... Een slecht voorgevoel misschien?

Jerry – Ja ... Wel, ik kan je vertellen dat we het zeker niet voelden aankomen ... Het kwam zo uit de lucht vallen.

Christine (*naar Nathalie*) – Je weet wat ze zeggen: het donkerste uur is voor de dageraad ...

Jerry – Onvoorbereid zijn, het is nogal een schok ... Je moet een manier vinden om ermee om te gaan ...

Nathalie – Hebben jullie er een?

Christine (*zit met haar gedachten bij haar winst*) – Wij? Een wat?

Nathalie – Een levensverzekering! Eigenlijk meer een overlijdensverzekering.

Jerry – We hebben beter dan dat, geloof me.

Nathalie – Ik zweer dat als hij het haalt, ik het leven heel anders zal zien.

Christine – Wij ook, daar mag je zeker van zijn.

Nathalie – Al die kleine opofferingen die we onszelf dagelijks opleggen, denkend dat we er later de vruchten van zullen plukken ... Fuck dat! We zouden beter van dag tot dag leven. Zonder aan morgen te denken.

Jerry – Je hebt gelijk. Morgen zeg ik mijn baan op.

Nathalie – Ik dacht dat jij werkzoekende was?

Jerry – Ja, wel, ik zal stoppen met zoeken naar werk.

Nathalie – Tegelijkertijd moeten jullie goed de kost verdienen. En spaar een beetje. Want als we afhankelijk zijn van de overheidspensioenen... Oh God. Ik vrees dat het pensioen van Patrick de overheid niet veel gaat kosten.

Christine – Kom op, zeg dat niet.

Nathalie – Hoe ga ik de eindjes aan elkaar knopen, met twee kinderen...

Christine – We zijn er voor je... Juist, Jerry...? Als je wilt, kunnen we je er een uit handen nemen, je last een beetje verlichten!

Jerry (*niet geboeid*) – Ja, nou...

Nathalie – Dat is aardig van je, maar ... we zijn je al 1.000 euro schuldig ...

Christine – Weet je wat? Beschouw het als een geschenk. We zullen het niet missen? Juist? Jerry?

Jerry – Ja, nee... Natuurlijk. Het is van u.

Nathalie (*geraakt*) – Dat betekent veel voor mij, om te weten dat ik kan rekenen op vrienden zoals jullie. Ik weet hoeveel die 1.000 euro voor jullie betekent... Vooral nu. Nu Jerry zonder werk zit. Weet je, als ik de bank om een lening zou vragen, weet ik niet eens zeker of ze zou worden goedgekeurd. En met alle winsten die ze op onze rug maken... En jullie... Jullie hebben niet eens de middelen om de verwarming in december aan te zetten... Behalve als je gasten hebt. Eigenlijk wordt het hier nu een beetje te warm, vinden jullie ook niet? Ik zou niet willen dat je namens mij met een torenhoge verwarmingsrekening komt te zitten.

Jerry – Ik zal ze wat lager zetten ...

Jerry vertrekt voor een paar seconden.

Nathalie – Hoe ga ik het aan de kinderen vertellen...

Christine – Ze slapen nu?

Nathalie – Maar ooit zullen ze wakker worden ...

Christine – Luister, ik zou dit waarschijnlijk niet moeten zeggen, maar ik kan niet geloven dat hij stierf. Niet vanavond ...

Nathalie – Waarom niet vanavond?

Christine – Ik weet het niet, het is ... zoals je eerder zei over je vader. Dat hij stierf op de dag dat je zoon werd geboren. Gewoon om je kwaad te maken.

Nathalie – Denk je dat Patrick besloot om vanavond in een vliegtuigongeluk terecht te komen, alleen maar om onze avond te verpesten?

Jerry keert terug.

Christine (*wil van onderwerp veranderen*) – Misschien moeten we de tv weer aanzetten, om bevestiging te krijgen ... Misschien komt er een herhaling van de lotto-trekking...

Nathalie – Trekking?

Christine – Ik bedoel, het nieuws.

Nathalies mobiele telefoon gaat over en onderbreekt Christine die op weg was naar de tv. Nathalie, verstijfd, overweegt niet op te nemen en neemt dan op.

Nathalie – Ja? Ja, daar spreekt u mee. (*Voor Christine en Jerry*) Zij zijn het! Het bijzondere bijstandsteam. Ja... Ja, ik luister...

De andere twee zien er erg ongemakkelijk uit.

Nathalie – Maar je had me verteld dat ... Oké ... Oké ... Dank je ...

Ze hangt op.

Nathalie – Ze zagen zes overlevenden, hangend aan stukken van het vliegtuig. Misschien een zevende ...

Jerry (*sec*) – Het reservegetal.

Nathalie — Ze proberen ze met een helikopter te redden, maar de weersomstandigheden zijn erg slecht boven het Kanaal ... Ze hebben ze nog niet geïdentificeerd ...

Christine – Ze laten het je weten zodra ze doorgaan met de trekking ... Ik bedoel de redding!

Nathalie — Ja, je hebt gelijk ... Het is precies zoals de lotto. Dit wachten is ondraaglijk. Ik heb het gevoel dat ik op de lotto heb gespeeld en ik wacht om te zien of mijn nummers getrokken worden.

Christine – Ik weet hoe dat je u voelt ... Zo voelde ik me ook toen ik met Jerry trouwde ...

Jerry – Pardon?

Christine – Ik bedoel ... Met hoeveel waren ze in het vliegtuig?

Nathalie — Ik weet het niet. Het was een klein vliegtuig. Luxemburg-Zaventem.

Jerry – Laten we zeggen dat het honderd passagiers waren. Als er zes overlevenden zijn ... Dat is 6%. Veel betere kansen dan de lotto.

Nathalie – Ik heb nooit geluk gehad met gokken.

Christine – Je weet wat ze zeggen: wie niet waagt, niet wint.

Nathalie – Gelukkig dat jij hier bent, anders...

Christine – Wil je niet een beetje gaan rusten in onze slaapkamer?

Nathalie – Wat als ze terugbellen?

Jerry – Het kan uren duren, weet je... Met de storm en zo. Een redding op zee zoals deze is een zeer delicate operatie. Die redders weten niet eens zeker of ze er levend zullen geraken. En het water is maar twee of drie graden...

Nathalie – Hoe dan ook, ik ga toch niet kunnen slapen.

Christine – Ik kan je een slaappil geven, als je wilt.

Nathalie – Ik denk niet dat één genoeg zal zijn. In de staat waarin ik me bevind.

Christine – Je zou er twee of drie kunnen nemen. Ze zijn erg licht.

Nathalie – Dat is heel lief, maar ik wil niet bovenop al het andere je slaapkamer overnemen.

Christine – Wij zullen ook niet kunnen slapen, dus het maakt niet uit.

Nathalie – Bedankt. Eerlijk gezegd, ik had niet gedacht dat het jullie zo erg van streek zou maken als ik ... (*Haar mobiel checken*) Shit, ik heb hem in de stille modus gezet. Uit gewoonte. Ik zal even kijken of ik voicemail heb.

Jerry (*apart tegen Christine*) – We zullen nooit van haar af komen.

Nathalie – Nee. Nog altijd niets.

Christine – ... gezien het feit dat ze pas vijf minuten geleden belden...

Jerry – Om eerlijk te zijn, weet je ... 6% ... Je kunt je net zo goed voorbereiden op het ergste.

Nathalie – Maar je zei net dat ...

Christine – We zouden je ook geen valse hoop willen geven. Juist, Jerry?

Jerry – Ik moet zeggen, ik vrees dat hij vannacht bij de vissen zal slapen.

Christine – Wat Jerry probeert te zeggen, in zijn eigen woorden, is dat als Patrick echt dood is, je er snel genoeg achter zult komen. Echt, je zou naar huis moeten gaan en een beetje gaan liggen. Wil je dat ik je een taxi bel?

Nathalie – Nee, ik reed hierheen, met de 4x4.

Christine – Juist.

Nathalie – Maar ik weet niet of ik nu in staat ben om te rijden.

Jerry en Christine wisselen blikken van ergernis uit.

Nathalie (*recht*) – Je hebt gelijk, ik ga even liggen. Ik zal niet kunnen slapen maar... ik denk dat ik even alleen moet zijn.

Jerry – Wij ook. Ik bedoel, natuurlijk begrijpen we hoe je je voelt. Juist, Christine

Nathalie – Ik ga...

Christine – Oké...

Nathalie verlaat de kamer onder de sympathieke blik van Jerry en Christine die, zodra ze uit het zicht is verdwenen, uitbarsten in gejuich en dansen van vreugde.

Jerry – Verdomme! Drie miljoen!

Nathalie loopt terug de kamer in. Jerry en Christine bevriezen in hun dansbeweging.

Nathalie – Ik ben mijn telefoon vergeten ...

Nathalie verlaat de kamer weer. Jerry en Christine zetten hun dansbeweging even verder.

Christine – Ik zal het pas geloven als ik het winnende lot zie. Laat het me zien ...

Jerry – Ik zal het gaan halen ... (*Hij maakt aanstalten om de kamer te verlaten. Stopt abrupt*) Shit, het ligt in de slaapkamer. Met een beetje geluk valt ze in slaap en komt ze nog even tot rust. Laten we haar niet wakker maken. Zullen we deze fles Veuve Cliquot openmaken terwijl we wachten? Om te vieren dat...

Christine – In de slaapkamer? Ik heb niets gezien. Zeg me niet dat je het bent kwijtgeraakt, ons biljet? Stel je voor dat het van het nachtkastje viel. En in de stofzuiger belandde. Ik heb gisteren de zak verwisseld en vanmorgen de bakken geleegd.

Jerry – Geen zorgen ... Het is veilig weggestopt. (*Staat op het punt om de champagne te openen*) Ik zal proberen niet te veel lawaai te maken met de kurk. Ik wil haar niet wakker maken.

Christine– Waar veilig weggestopt?

Jerry (*blijft enthousiast*) – In mijn koffer. Boven op de kleerkast. Binnenzakje. Ik dacht er niet aan om het eruit te halen toen we terugkwamen uit Bredene. Ik wist niet eens meer dat ik met de lotto had gespeeld om eerlijk te zijn.

Christine (*haar feestvreugde is gedurende de vorige repliek volledig afgekoeld. Aarzelend*) – Toch niet de Vuitton-koffer?

Jerry (*blijft enthousiast*) – Ja, natuurlijk. Mijn koffer. Mijn enige koffer. Vertel me niet dat je ook de binnenkant van mijn koffer hebt gestofzuigd.

Eindelijk ziet Jerry de doodsangst van Christine.

Jerry – Wat?

Christine – Patrick had een koffer nodig om naar Luxemburg te gaan. Dus Nathalie vroeg of ik hem er een kon lenen.

Jerry laat zijn greep op de champagnekurk los, die luid de zaal in knalt.

Jerry – Heb je hem mijn koffer geleend? Heb je hem mijn Vuitton-koffer laten meenemen in dit waardeloze vliegtuig van deze waardeloze lagekostenmaatschappij?

Christine – Oké, om te beginnen wil ik je er aan herinneren dat die Vuitton-koffer van jou nep is. Een vervalsing die we in Rome kochten op de terugweg van die Middellandse zee-cruise.

Jerry – Met onze cheque van drie miljoen euro in! We hadden de fabriek kunnen kopen die de echte koffers maakt.

Nathalie komt terug binnen met haar gsm.

Nathalie – Ik hoorde een knal ... Het maakte me wakker ... (*Ze ziet hun ontredderde gezichten*) Wat scheelt er? Je hebt nieuws, is dat het? Je hebt slecht nieuws en je weet niet hoe je het me moet vertellen?

Jerry (*mokkend*) – Ja, eigenlijk wel.

Nathalie – Oh nee!

Christine – Niet echt, ik bedoel, het gaat niet om Patrick.

Jerry – Misschien toch een beetje.

Christine (*zoekt een antwoord*) – Jerry wist niet dat ik Patrick zijn koffer had gegeven. Dus het is niet meer dan normaal dat hij geschrokken is. Emotioneel geschrokken, bedoel ik. Stel je voor dat je allerbeste vriend zich vastklampt aan je koffer midden op het Kanaal. En rond hem cirkelen de haaien ...

Nathalie – Zitten er haaien in het Kanaal?

Christine – Ik weet het niet, zo beeld ik het mij in.

Nathalie – Oh God, dat klopt, de koffer. We zijn je al 1.000 euro schuldig die we je niet kunnen terugbetalen, en bovendien zul je je Vuitton-koffer nooit meer terugzien. Gelukkig was het geen echte.

Christine – Maar er is nog hoop, toch? (*Kijkend naar Jerry*) Ik bedoel, dat ze Patrick vinden... met de koffer.

Jerry – Denk je?

Christine – Een koffer drijft veel beter dan een lijk! Denk aan die beelden op tv na een vliegtuigcrash. Wat zie je op het wateroppervlak drijven? De koffers!

Jerry – Als ze niet te zwaar zijn, tenminste.

Christine (*naar Nathalie*) – Was de koffer van Patrick erg vol?

Nathalie – Hij bracht maar één nacht door in het Travel Lodge hotel in Luxemburg, dus veel kleren moest hij niet meenemen.

De andere twee krijgen weer wat hoop.

Nathalie – En dan zijn verkoopcatalogi natuurlijk. Papier weegt een ton. Ik kon de koffer niet eens in de kofferbak van de auto tillen toen hij wegging. Gelukkig was het de soort met wielen. Weet je, voor een vervalsing was het echt van goede kwaliteit. Je had gelijk. Waarom je geld verspillen aan het echte spul... Waarom wil je de inhoud van zijn koffer weten?

Christine (*uitvlucht zoekend*) – Wel ... Als het kan drijven, gebruikt Patrick het misschien als een... als een reddingsboei?

Nathalie — Oh, nee. Hij had net zo goed aan een aambeeld kunnen hangen... Bovendien gaat de bagage in het bagageruim, toch? Zinkt met de rest van het vliegtuig als een baksteen naar de zeebodem.

Jerry kijkt boos naar Christine.

Christine – Soms slagen ze erin het wrak te lokaliseren en brengen ze het terug naar de oppervlakte. Om de zwarte doos te vinden, vast te stellen wat de crash heeft veroorzaakt en de koffers terug te halen.

Nathalie – De koffers?

Christine – Ik bedoel... de lichamen zodat de families het rouwproces kunnen afsluiten.

Jerry – Denk je?

Christine – Ja, natuurlijk! Ik weet niet waarom, maar ik ben nog steeds hoopvol. Jij, Nathalie?

Nathalie – Bwa...

Christine – Het is tenslotte vrijdag de 13e!

Nathalie – Ik heb nooit begrepen of het de bedoeling is dat je geluk of pech hebt op vrijdag de 13e ...

Christine – Een beetje van beide?

Jerry (*tegen Nathalie*) – Weet je 100% zeker dat hij zo reisde?

Nathalie – Met Discount Airways? Ja, helaas... Ik heb zijn kaartje zelf op internet gekocht.

Jerry (*hysterisch*) – Met mijn koffer, verdomme! Met mijn verdomde koffer!

Nathalie wordt een beetje onrustig. Christine geeft Jerry een teken om te kalmeren.

Nathalie – Oké, ik denk dat ik nu echt ga vertrekken ... Ik zal wel bij mijn moeder gaan slapen. Dan ben ik tenminste bij de kinderen als ze wakker worden. En als ik nieuws heb, goed of slecht, laat ik het je weten. Beloofd.

Jerry (*valt wanhopig in de zetel*) – Drie miljoen ... drie miljoen verdomme! Zeg me dat dit een nachtmerrie is.

Christine (*tegen Nathalie*) – Ja, dat is misschien het beste.

Nathalie – Goed, ik laat jullie. Dan kunnen jullie ook gaan slapen.

Jerry – Denk je nu echt dat wij nu kunnen slapen?

Nathalie – Ik bel je morgenvroeg. Je hoort het als eerste. Ik ook, hopelijk. Je hebt gelijk Christine. Het kan uren duren. Ik neem een slaaptablet als ik aankom bij ons ma.

Jerry – Nee! Niet doen! Bel ons meteen! Oké, Christine? We gaan hier niet zitten wachten als een stel onnozel idioten.

Nathalie – Eerlijk gezegd ben ik erg ontroerd dat jullie zo van streek zijn. Ik weet dat Patrick een vriend was maar ik had niet gedacht dat zijn verdwijning zoveel invloed op jullie zou hebben.

Jerry – Ik zet de tv weer aan.

Nieuwslezer (*voice-over*) – En de winnende nummers zijn...

Jerry – Ja, ja, we snappen het.

Nathalie (*bezorgd, tegen Christine*) – Misschien moet je hem ook een kalmereningsmiddel geven?

Jerry verandert het kanaal.

Nieuwslezer (*voice-over*) – Inmiddels is bevestigd dat er geen overlevenden zijn na de crash van Discount Airways. De weinige mensen die waren gespot terwijl ze zich vastklampten aan een geïmproviseerd vlot, en waarvan eerder werd gedacht dat het overlevenden waren, bleken alleen vluchtelingen te zijn die Engeland over zee probeerden te bereiken. Ze werden natuurlijk meteen weer op een vliegtuig gezet terug naar hun thuisland. Een vliegtuig van Discount Airways. Het minste wat we kunnen doen is hen een veilige vlucht naar huis toewensen. Ander nieuws, het winnende lot voor de loterij is nog steeds niet geclaimd en ...

Jerry zet de tv uit, er kapot van.

Jerry – Fuck. Geen overlevenden ...

Nathalies mobiele telefoon gaat. Ze haalt het eruit en kijkt naar het nummer.

Nathalie – Als het mijn moeder is, neem ik niet op ...

Jerry – Mijn Vuitton-koffer ...

Nathalie – Hij is het...

Christine – Wie is wie?

Nathalie – Patrick ... het is zijn nummer.

Christine – Nee.

Jerry (*onder de indruk*) – Wat voor provider hebben jullie.

Christine – Vooruit, neem op!

Nathalie, wit als een laken, neemt de oproep aan.

Nathalie – Ja...

Jerry en Christine hangen aan haar lippen.

Nathalie – Patrick? Van waar vandaan bel je? Luister, ik kan je nauwelijks horen... Je klinkt alsof je van heel ver roept!

Jerry – Ongelooflijk. Ze zeggen net dat er geen overlevenden zijn.

Nathalie – Kun je mij horen ...? Patrick...? Hallo...? Hallo ...?(*Ze draait zich om naar de anderen met een dramatische uitdrukking op haar gezicht*) Verbinding verbroken...

Enkele tellen dodelijke stilte.

Christine – Weet je zeker dat hij het was?

Nathalie – Ik weet niet. De verbinding was erg slecht.

Jerry – Ik durf er voor wedden dat...

Nathalie – In ieder geval kwam het telefoontje van zijn gsm. Het is zijn nummer.

Jerry (*sec*) – Het winnende nummer...

Christine – Misschien viel hij uit het vliegtuig? En wist hij zich ergens aan vast te klampen.

Jerry – Hopelijk zijn koffer.

Christine – En hij gebruikt zijn laatste batterij om jou te bellen.

Nathalie – Oh mijn God. Ze zeiden dat er geen overlevenden waren. Ik begon net aan het idee te wennen.

Christine – Een wonder is altijd mogelijk.

Jerry – Een wonder. Maar dan moeten ze hem op tijd lokaliseren voordat de haaien hem beginnen op te eten.

Nathalie – Kun jullie je Patrick voorstellen, in deze storm, alleen, midden op de Atlantische Oceaan...

Jerry – Het kanaal ...

Christine – Het kanaal is niet zo groot.

Nathalie – Midden in de nacht, hangend aan je koffer, verdwaald in de oceaan.

Jerry – Het Kanaal, in hemelsnaam!

Nathalie – Hij zou kunnen zijn afgedreven. Hoe gaan ze hem vinden?

Jerry – Je kunt net zo goed een koffer in een hooiberg zoeken.

Nathalie – Ik zal proberen hem terug te bellen. Zelfs met een bijna lege batterij heeft hij misschien tijd om te beschrijven waar hij is. Het zal de bijzondere bijstandsteams helpen.

Christine – Aan de andere kant, als hij echt verdwaald is in het midden van de Stille Oceaan...

Jerry – Het KANAAL! Het KANAAL!

Nathalie draait het nummer en wacht gespannen af aan het balkon.

Nathalie – Hij gaat over ... Verdomme, het gaat naar zijn voicemail. Het is precies alsof ik een grafstem hoor. Hallo, Patrick? Als je dit bericht krijgt, weet dan dat ik heel veel van je hou. En de kinderen ook. Patrick, probeer alsjeblieft vol te houden. Voor mij. Voor uw kinderen. Voor uzelf ook natuurlijk. Gewoon lang genoeg voor de bijzondere bijstandsteams om je te vinden. Ik hou heel veel van je, schat.

Jerry en Christine kijken elkaar ontroerd aan. Maar Nathalie aarzelt en hangt niet op.

Nathalie – Ik wil je nog een ding bekennen, Patrick. Om mijn geweten te sussen. Omdat ik misschien nooit meer de kans krijg. Of de moed. Ik heb je een keer bedrogen. Slechts één keer. Maar het deed me niets, ik zweer het. En ik beloof dat het kind dat ik draag echt van jou is. Enfin, ik ben er vrij zeker van dat het zo is. Ik voel het. Maar we kunnen een test doen als je wil. Dat was ik nog vergeten te vertellen: ik ben zwanger, Patrick. Je wordt weer vader! Zie je? Daarom moet je volhouden!

Nathalie hangt overweldigd op. De anderen wisselen een onthutste blik uit.

Christine – Nou, als dat hem niet helpt hier doorheen te komen ...

Beschaamde stilte.

Jerry – De telefoon...

Christine (*dommig*) – Ik hoor niets.

Jerry – Nee, ik bedoel de gsm van Patrick. Ze zouden zijn gsm moeten kunnen gebruiken om hem op te sporen! Je moet de bijzondere bijstandsteams onmiddellijk op de hoogte stellen. Er is misschien nog hoop dat ze de koffer zullen vinden. Ik bedoel Patrick... Wat is hun nummer?

Nathalie geeft hem haar mobiel.

Nathalie – Hier. Het staat in de recente oproepen.

Jerry pakt de mobiel van Nathalie en drukt op de nummerherhalingsknop.

Jerry – Shit, te weinig bereik. Ik zal het in de slaapkamer gaan proberen...

Jerry verlaat de kamer.

Nathalie – Ik weet niet zeker of dit het juiste moment was om het hem te vertellen.

Christine (*ironisch*) – Denk je?

Nathalie – Het was ongeveer drie maanden geleden. Met mijn tandarts. In zijn praktijk. Ik weet niet wat me ertoe heeft gebracht. Of misschien was het een bijwerking van de verdoving...

Christine – Dat is wat je zou moeten zeggen. Dat die klootzak je gedrogeerd heeft om je te misbruiken.

Nathalie – Aan de andere kant was het maar plaatselijke verdoving... Voor een klein gaatje, snap je. Want voor de rest... ik verzeker het u... ik heb alles zeer goed gevoeld. Meer dan bij Patrick in ieder geval. En jij. Heb jij Jerry nooit bedrogen?

Christine – Niet sinds we getrouwd zijn ...

Nathalie – Maar je bent pas zes maanden getrouwd. Na vijftien jaar samenwonen.

Christine – Ja zeg.

Jerry keert terug, waardoor Christine moeilijk haar antwoord kan afmaken.

Jerry – Ze zetten de zaken meteen in gang. En ze bellen ons zodra ze nieuws hebben.

Christine – Ik zag dat in een politieprogramma op tv. Het is heel gemakkelijk om iemand te lokaliseren met zijn gsm. En het kan in principe echt snel gaan. Natuurlijk, in dit geval spreken we over het midden van de Atlantische Oceaan, maar weet je maar nooit.

Jerry – Het kanaal...

Nathalie – Oh. Ik weet niet of mijn hart nog meer aankan. Vanavond is zo'n rollercoaster aan emoties.

Haar mobiel gaat over.

Nathalie – Nu al?

Christine – Ik heb je toch gezegd.

Jerry – Vooruit! Neem op!

Nathalie – Hallo? (*direct furieus*) Nee mam, ik heb geen officiële bevestiging van zijn overlijden ontvangen, sorry... Nee, ik heb het nieuwe adres van tante Annie niet. Vind je het niet een beetje vroeg om na te denken over overlijdensberichten? Kijk, ik moet opleggen. Ik wacht op een belangrijk telefoontje ... Dat klopt ... Bloemenkrans? Luister, doe wat je wilt, het kan me geen reet schelen, oké? (*Ze hangt op, woedend*) Het leven is echt oneerlijk. Waarom moest Patrick in dat vliegtuig zitten en niet zij?

De telefoon gaat weer. Buiten zichzelf van woede neemt Nathalie het telefoontje aan.

Nathalie – Laat ons verdomme met rust!... Oh, sorry, ik dacht dat het mijn moeder was... Ja, ja, natuurlijk luister ik... Nee, ik beloof dat het geen grap is... Mijn man zat effectief in dat vliegtuig en... Ja, oké, dank je... Bel je me terug als je iets hoort?

Ze hangt op en staart verward naar haar telefoon. Jerry en Christine kijken haar nieuwsgierig aan.

Nathalie – Het was het bijzonder bijstandsteam ... Ze hebben de mobiele telefoon van Patrick gevonden.

De anderen hangen aan haar lippen.

Christine – En?

Nathalie – Het telefoontje kwam van het treinstation van Luxemburg...

Nu is het de vaste lijn van Jerry en Christine (of een ander gsm) die overgaat. Christine neemt op zonder na te denken.

Christine – Hallo? *(Verward, geeft de telefoon aan Nathalie)* Het is Patrick ...

Nathalie pakt de telefoon af van Nathalie.

Nathalie – Patrick? Waar zit jij godverdomme? Iedereen is naar u op zoek in het midden van de Atlantische Oceaan ...!

Jerry wil “het kanaal” zeggen, maar bedenkt zich.

Nathalie – Nee! Echt? Ik kan het niet geloven!*(tegen de anderen)* Hij heeft zijn vlucht gemist! Hij zit in de stoptrein naar Brussel!

Jerry *(denkend aan zijn koffer)* – Praise the Lord!

Nathalie – Dus je bent niet op de hoogte? *(tegen de anderen)* Hij weet nog van niets... Het vliegtuig van Discount Airways dat je zou nemen is neergestort boven de Middellandse Zee! Er zijn geen overlevenden. Godzijdank, het is een wonder!*(tegen de anderen)* Hij zat twee uur vast in de toiletten op de luchthaven van Luxemburg. Kon de deur niet openen. Natuurlijk is de terminal voor Discount Airways in Luxemburg niet bepaald Business Class ... Oké ... Bel me terug zodra je in Brussel bent, oké? Hou erg veel van je schat...*(Ze staat op het punt op te hangen, maar bedenkt zich)* Eh... Patrick? Heb je mijn bericht gekregen? ... Nee, nee, het is niet belangrijk. Eigenlijk... verwijder het gewoon maar. Nu ik weet dat je niet dood bent.

Nathalie hangt op.

Nathalie *(stralend)* – Ik denk dat dit een goed moment is om die champagne die ik heb meegebracht te openen!

Jerry en Christine voelen zich een beetje ongemakkelijk omdat ze de fles al hebben geopend. Maar ze zijn desalniettemin dolgelukkig.

Christine – Maar dat is geweldig! Toch, Jerry?

Jerry – Jij krijgt je man terug, en wij onze kof...

Christine – Onze vriend!

Jerry – Hoe laat komt hij aan in Brussel?

Nathalie – Over minder dan een uur. Deze nachtmerrie is eindelijk voorbij. Bedankt. Ik weet niet hoe ik het zonder jullie had gekund.

Ze doet alsof ze het appartement wil verlaten maar keer terug.

Nathalie – We zullen de champagne voor een andere keer bewaren. Ik haal hem op bij het treinstation en dan gaan we meteen naar huis. Na deze beproeving zul je begrijpen dat we veel te bespreken hebben.

Christine (*ironisch*) – Vooral als hij naar die voicemail luistert die je hebt achtergelaten.

Jerry – Geen sprake van! We gaan het samen vieren. Juist, Christine? Hier!

Nathalie – Nu ik erover nadenk, hij is de enige overlevende. Ik weet niet of ... Ik kan me de paniek voorstellen van de families die niet zoveel geluk hadden als ik.

Jerry – Het leven is een loterij! Je hoeft alleen maar de juiste nummers te kiezen! Het is jammer voor degenen die niet winnen, maar helaas. Dat is het leven! En eerlijk gezegd, je bent niet in staat om te rijden. Als je zo opgewonden bent zoals nu, zal je er nooit in slagen om de 4x4 op een vrijdagavond bij het station te parkeren. Ik bel hem terug. Ik zal hem zeggen dat hij in een taxi moet springen als hij uit de trein stapt en hierheen moet komen. Met zijn koffer.

Nathalie – Een taxi? Ik weet niet zeker of we ons dat kunnen permitteren.

Jerry – Maar dat kunnen we! Toch, Christine?

Christine – We hebben ook goed nieuws om met je te delen. We kunnen het je net zo goed nu vertellen. Ga je gang Jerry.

Als Jerry op het punt staat te spreken, gaat de vaste lijn (of andere gsm). Christine neemt het telefoontje op.

Christine – Ja? Ah, Patrick. We wilden je net bellen om ... (*Haar glimlach bevriest*) Zeker, hier is ze... (*Tegen Nathalie*) Het is Patrick. Hij hoorde je voicemail...

Nathalie, radeloos, pakt de vaste telefoon en loopt naar het balkon.

Nathalie – Patrick, luister, ik kan alles uitleggen, oké?.. Oh, wat het niet zo op!... Eerlijk gezegd, kun je na wat ons net is overkomen de zaken toch een beetje relativeren? Je hebt zojuist de dood in de ogen gekeken! Wat belangrijk is, is dat we allebei leven en gezond zijn! Je bent een overlever, Patrick!

Ze gaat het balkon op om het gesprek voort te zetten.

Jerry – Shit. Precies wat we nodig hadden.

Christine – Het zal niet zo makkelijk zijn om hem hierheen te krijgen om samen met ons de champagne soldaat te maken.

Jerry – Stel je voor dat hij, nadat hij heeft vernomen dat hij bedrogen is, besluit om direct in het kanaal te springen als hij uit de trein stapt. Met mijn koffer...

Nathalie keert terug, verwilderd.

Christine – En?

Nathalie – Hij komt niet thuis slapen. Hij heeft het over scheiden.

Jerry – Maar hij kan hier blijven tot jij alles geregeld hebt! Christine? En hij heeft al een volledig ingepakte koffer.

Nathalie – Oh, over de koffer ... Maakt ook niet uit, dat is nu niet belangrijk.

De twee zijn stomverbaasd.

Jerry – Wat is er met de koffer?

Nathalie – Kijk ... Patrick heeft de vlucht gemist maar de koffer niet. Die was al ingecheckt. Dus ik vrees dat je daar een kruis over kan maken. Ze zit in het vrachtruim van het vliegtuig.

Jerry – Wat een verdomde idioot! *(Tegen Christine)* Vertel me alsjeblieft dat dit niet waar is!

Nathalie – Het is wel waar. Maar gelukkig was het geen echte Vuitton. En, het bezit van namaakartikelen is illegaal tegenwoordig. Ik zag dat in een documentaire op tv. Patrick had ernstige problemen kunnen krijgen bij het passeren van de douane.

Christine – Douane? Van Luxemburg naar Brussel? **Nathalie** – Met een tussenstop in Londen.

Jerry – Als ze nu niet weggaat, ga ik haar vermoorden.

Nathalie is een beetje verrast door de reactie van Jerry.

Nathalie – Maak je geen zorgen, ik zal je een nieuwe bezorgen, een echte, beloofd. Ik ben je zoveel verschuldigd.

Jerry – Natuurlijk, samen met de 1.000 euro die je ons al schuldig bent.

Nathalie – Oké, ik moet deze keer echt gaan. Juist, Christine? We hebben vandaag allemaal onze portie emoties gehad.

Christine leidt Nathalie voorzichtig naar de voordeur om haar buiten het bereik van Jerry's woede te houden.

Christine – Maak je geen zorgen, het gaat wel over. Bel me morgen, oké?

Nathalie – Oké. Ik hou je op de hoogte.

Nathalie staat op het punt de drempel over te steken, maar draait zich nog een laatste keer om.

Nathalie – Trouwens, wat was dit goede nieuws dat je me wilde vertellen?

Jerry ontploft en wil Nathalie aanvallen. Christine duwt haar snel naar buiten.

Christine – Ik bel je morgen.

Nathalie vertrekt. Jerry en Christine zijn alleen. Ze ploffen neer op de bank. Zware stilte.

Jerry – Drie miljoen euro...

Christine maakt een tedere beweging naar hem toe.

Christine – Kom, zo erg is dat nu toch ook weer niet. Wat belangrijk is, is dat we allemaal in leven zijn. En dat wij twee nog samen zijn.

Jerry ontspant een beetje.

Jerry – Je hebt gelijk.

Christine – En wat zouden we eigenlijk met drie miljoen hebben gedaan?

Jerry – Ik vraag me hetzelfde af.

Christine – Zou onze relatie zo'n storm wel overleven?

Jerry – Om nog maar te zwijgen van onze vrienden. Kijk, we hadden bijna ruzie met Patrick en Nathalie.

Stilte.

Jerry – Denk je echt dat als we die drie miljoen hadden gewonnen, we zouden gaan scheiden?

Christine – Het kan je naar het hoofd stijgen... Wanneer je je ineens realiseert dat je in staat bent om alle geheime verlangens die je altijd hebt onderdrukt te bevredigen...

Jerry – Je hebt gelijk. Frustratie is het cement dat koppels bij elkaar houdt. Als ik bedenk dat we bijna multimiljonairs zouden zijn geworden krijg ik de koude rillingen over mijn rug.

Christine – Kom, laat ons verder een rustige avond hebben. Onder ons twee. Voor de televisie ...

Jerry – Weet je wat me echt zou helpen ontspannen?

Christine – Zeg het eens... Ik ben klaar om al je verlangens te bevredigen. Beschouw het als een vergoeding ... voor het verlies van uw nep-Vuitton.

Jerry – Een documentaire over dieren. Bijvoorbeeld over de voortplantingsgewoonten van grote varanen.

Het enthousiasme van Christine is behoorlijk getemperd.

Jerry – Ze houden erg van groepsseks, varanen... Het vrouwtje paart met verschillende mannetjes en de eieren bevatten het genetisch materiaal van al haar partners. Stel je Nathalies kind voor. Half Patrick, half tandarts.

Christine (*depressief*) – Er is nog een lekje huiswijn over. Of toch wat Nathalie ons ook heeft nagelaten. Wil je wat? We kunnen er maar beter aan wennen.

Ze schenkt twee glazen in terwijl Jerry de tv aanzet.

Nieuwslezer (*voice-over*) – ... De autoriteiten hebben net vlucht 32bis van Discount Airways, waarvan eerder werd gedacht dat het in het Kanaal was neergestort, gevonden. Het blijkt dat de piloot gewoon in slaap is gevallen in de cockpit. In plaats van in Londen te landen, vloog het vliegtuig op automatische piloot verder totdat het Alaska bereikte, waar het zonder brandstof viel en een noodlanding moest maken op een ijsschots.

Jerry – Grappig. Dit alles voelt alsof het nu met een andere persoon gebeurt.

De vaste lijn (of andere gsm) gaat over en Christine staat als een zombie op om op te nemen, terwijl Jerry aan de tv gekluisterd blijft.

Nieuwslezer (*voice-over*) – Hier zijn enkele foto's genomen vanuit het reddingsvliegtuig dat door het Mexicaanse leger is gestuurd.

Christine (*in de telefoon*) – Ja?

Nieuwslezer (*voice-over*) – We hebben nog steeds geen nieuws over de passagiers in het vliegtuig, maar deze beelden tonen, met verbluffende helderheid, een paar pinguïns die spelen met een koffer van Vuitton...

Christine (*in de telefoon*) – Nee!

Jerry herkent zijn koffer en zet de tv af. Verbijsterd hangt Christine op en loopt naar de bank.

Jerry – Wie was het ...?

Christine – Nathalies gynaecoloog. Enfin, de mijne. We hebben dezelfde.

Jerry – En?

Christine – Hij heeft onze bestanden door elkaar gehaald. Zij is niet zwanger, ik wel!

Jerry (*argwanend*) – Hebben jullie toevallig ook dezelfde tandarts?

Christine (*dolblij*) – Het is van jou! We krijgen een baby, Jerry!

Ze knuffelen. Plots is Jerry alert.

Jerry (*niet bepaald blij*) – Maar... ik dacht dat we geen kinderen konden krijgen. Je dokter zei dat we met mijn lui zaad een kans hadden van één op drie miljoen!

Christine – Het is vrijdag de 13e!

Black-out.

ALTERNATIEF EINDE VOOR EEN VIERDE PERSONAGE (PATRICK)

De bel gaat. Jerry heeft geen tijd meer om te zeggen: de deurbel gaat, maar wordt weer furieus.

Jerry – Als zij het weer is, vraag je haar binnen en gooi ik haar zelf over het balkon...

Christine maant hem aan tot kalmte en doet met tegenzin de deur open.

Christine (*off, verrast*) – Patrick! Goede vlucht gehad? Ik bedoel... We hadden je niet meer verwacht.

Patrick (*terwijl ze binnenkomen, sinister*) – Stoor ik?

Christine – Helemaal niet, waarom zou je denken dat ...

Jerry – Je kunt het niet erger maken.

Patrick stapt buiten zichzelf de kamer binnen.

Patrick – Hé Jerry, je bent hier ook.

Jerry – Zoals je kunt zien. Je herinnert je misschien dat ik hier woon?

Patrick – Ik weet dat het laat is. Maar na alles wat me net is overkomen...

Jerry – Komaan! Het is toch niet jouw trein die op die ijsschots is neergestort?

Patrick – Nee, ik bedoelde Nathalie. Ik ben nog steeds in shock.

Christine – Het spijt ons heel erg Patrick. Juist, Jerry?

Jerry – Mmm...

Christine – Kom binnen, ga zitten, alstublieft. Wil jij iets drinken?

Jerry – Een groot glas arsenicum? Of strychnine...?

Christine schenkt hem een glas huiswijn in.

Christine – IJs?

Patrick antwoordt niet. Hij gaat zitten en drinkt het glas zonder verpinken in één teug leeg, onder de verbijsterde blikken van de andere twee.

Jerry – Wauw ... Hij moet echt niet in orde zijn. Hij reageert niet eens op het slootwater.

Patrick – We zijn tien jaar getrouwd. Kun je geloven wat ze deed? Ik had nooit gedacht dat Nathalie daartoe in staat was.

Christine – Kom op. Dramatiseer je de boel niet een beetje?

Jerry – Hij kwam er net achter dat hij een hoorndrager is.

Christine – Ik heb altijd een hekel gehad aan dat woord.

Patrick – Je denkt iemand te kennen en dan...

Christine – Iedereen maakt wel eens fouten.

Jerry – Natuurlijk. Maar naar bed gaan met haar tandarts ...

Patrick – Eigenlijk was hij... mijn... tandarts.

Christine – Waar het om gaat is dat ze de moed had om het je te vertellen, nietwaar? Daar is veel moed voor nodig, weet je.

Jerry – Het is vooral erg dom.

Christine – Het bewijst dat ze je vertrouwt. En vertrouwen is erg belangrijk in een relatie. Juist, Jerry?

Jerry – Bullshit! Ze dacht dat hij dood was.

Christine – Kom, je zult zien. Het komt goed.

Patrick – Ik weet het niet. Ik denk dat ik wat tijd nodig heb.

Jerry – Hoeveel tijd ongeveer? Want zoals je zegt, het is al laat ... en ik zou graag willen gaan crashen.

Christine – Wat Jerry zegt, in zijn eigen woorden, is dat we allemaal genoeg emoties hebben gehad voor vandaag. Maar het is normaal dat je de tijd moet nemen om erover na te denken. Waarom slaap je niet hier op de sofa? En morgen zul je de dingen duidelijker zien.

Patrick is al iets opgewekter van blik.

Jerry – We beloven niet dat het morgen beter zal zijn. Alleen dat je de dingen duidelijker zult zien.

Patrick (*terug terneergeslagen*) – Bedankt. Ik wist dat ik op jullie kon rekenen. Het is tijdens de moeilijke tijden dat je erachter komt wie je echte vrienden zijn.

Jerry – Ja. Dat is ook wat je vrouw ons de hele avond vertelde.

Christine – Ik zal wat lakens voor je halen. Jerry, pak jij een deken uit de kleerkast?

Jerry en Christine gaan even weg. Patrick staat op en loopt naar het balkon. Hij stapt naar de reling en leunt een beetje voorover. Christine keert terug en ziet hem. Ze bevriest in de veronderstelling dat hij erover denkt om te springen.

Christine – Patrick, nee!

Patrick draait zich een beetje verbaasd om.

Patrick – Wat? Ik was gewoon van het uitzicht aan het genieten.

Christine – Djeezes, je liet me schrikken. Ik dacht ...

Patrick – Het is me nooit opgevallen dat als je een beetje voorover leunt je de Roze Flamingo vanaf hier kunt zien.

Christine (*bezorgd over zijn mentale toestand*) – De Roze Flamingo?

Patrick – Het is een club.

Christine – Een jazzclub?

Patrick – Ja. Maar bovenal, een... homoclub.

Christine is een beetje verontrust. Jerry komt terug met het deken en gooit het op de bank.

Jerry – Daar. Ik stop hem niet in of kus hem geen welterusten.

Patrick kijkt hem dubbelzinnig aan.

Christine – Beloof je dat je niets stoms zult doen?

Patrick – Beloofd.

Christine – Oké. We gaan allemaal slapen nu. Wij hebben ook een zware dag gehad...

De vaste lijn (of de andere gsm) gaat over. Jerry neemt op.

Jerry – Ja? Ja, hij is hier. Oké. Ik geef hem door. (*Hij houdt de telefoon in de richting van Patrick*) Het is Nathalie. Ze wil met je praten.

Met tegenzin neemt Patrick de telefoon aan. Christine begint deze zetel wat op te dekken, maar luistert mee.

Patrick – Ja ... Luister ... Nee ... Ik weet het niet ... Nee ... Ik zal het je morgen vertellen, oké... Ja, wel, ik moet er een paar dagen over nadenken, dat begrijp je toch hopelijk?

Jerry (*bezorgd*) – Een paar dagen?

Patrick – Dat klopt, we praten later wel.

Hij hangt op. Jerry zit in de zetel. Christine legt aanmoedigend haar handen op zijn benen.

Christine – Ik weet zeker dat jullie als koppel deze hindernis zullen overwinnen en dat jullie er nog sterker uit zullen komen!

Patrick – Ik heb ook... met de tandarts... geslapen.

Christine (*na een korte aarzeling*) – Zie je, je moet het haar niet moeilijk maken.

Jerry kijkt haar met grote verbijstering aan.

Christine (*tegen Patrick*) – Oh, we hebben iets nog niet verteld! (*tegen Jerry*) Zullen we het hem vertellen?

Jerry – Wat?

Christine – Ik ben degene die zwanger is, Patrick!

Jerry – Oh, dat.

Christine – Is dat geen goed nieuws of wat?

Jerry – Voor jou is het goede nieuws dat je vrouw niet het kind van jouw minnaar krijgt.

Christine – Want na alles wat ons vandaag ook is overkomen, ook ons dus, we zeiden het nog net tegen elkaar. Wat belangrijk is, is om bij elkaar te blijven, wat er ook gebeurt. Om de moeilijkheden te overwinnen. Samen. Dus, weet je, uiteindelijk is geld niet het belangrijkste!

Patrick – Het geld?

Christine (*tegen Jerry*) – Zullen we hem dat ander ook vertellen? (*Jerry antwoordt niet*) Je gaat het niet geloven, maar in de koffer die je leende om mee te nemen naar Luxemburg...

Patrick – De nep-Vuitton-koffer ...

Christine – Er was een lot uit de loterij ...

Patrick (*afwezig*) – Serieus, een lot uit de loterij ...

Christine – We kwamen er vanavond tijdens het tv-kijken achter dat we de winnende nummers hadden gekozen.

Patrick – Hoeveel?

Jerry – Drie miljoen.

Patrick – Oh, zo veel...

Christine – Onnodig te zeggen dat we dat lotje nooit meer zullen zien.

Jerry – Tenzij de pinguïn die mijn koffer heeft gevonden hem naar het dichtstbijzijnde lotto- punt brengt om hem te verzilveren.

Christine – Zie je? We hebben net drie miljoen euro verloren, maar we hebben ook net een baby gewonnen waar we niet meer op hoopten!

Jerry – Je weet dat ze zeggen: ongeluk in het spel, geluk in de liefde.

Patrick – Sorry.

Jerry en Christine werpen en niet begrijpende blik naar Patrick.

Patrick – Ik bedoel voor de drie miljoen. Het is een beetje mijn schuld.

Jerry (*bedreigend*) – Een beetje?

Christine – Deze keer denk ik echt dat we allemaal naar bed moeten gaan. Kom je, Jerry?

Christine slaapt Jerry mee naar de slaapkamer. Patrick blijft alleen achter. Hij gaat het balkon op en denkt even na. Dan pakt hij zijn mobiele telefoon en belt.

Patrick – Hallo? Nee, ik ben niet dood. Het spijt me dat ik je nogmaals moet teleurstellen, liefste schoonmoeder. Mag ik Nathalie spreken? Bedankt ... (Na een korte pauze) Nathalie? Het is Patrick. Luister, ik heb nagedacht en ... Ja, al. Wat kan ik zeggen ... Meestal klaag je dat ik te lang nadenk. Dus ik wilde het je meteen vertellen ... Ik zal het je nooit kunnen vergeven dat jij sliep met mijn tandarts. Nathalie, ik ga de scheiding aanvragen ... Ja, ik weet het, ik ben een loser ... Ja, ik weet het, je moeder had je gewaarschuwd voor mij ... Oké, mijn tandarts zal je de scheidingspapieren sturen ... Ja, mijn advocaat, dat zei ik toch? Och. Fuck you too.

Patrick hangt op, denkt even na, haalt dan een lot uit de zak van zijn overhemd en bekijkt het.

Patrick – Drie miljoen ... Christine had gelijk. Het is nog geen ochtend en ik zie de dingen nu al duidelijker. (De volle omvang van de situatie beseffend) Ik kan het niet geloven... Drie miljoen euro!

Zijn hand trilt, het lot valt over de reling. Hij wil het grijpen maar Patrick en valt over de balkonreling.

Patrick – Shit!

Hij schreeuwt het uit, en bevriest in een vallende houding. Als in een droom horen we de rest van de dialoog opgenomen op een audiotrack.

Jerry – Wat kun je doen tegen het lot...

Christine – Niets.

Jerry – Het is echt ongelooflijk.

Christine – Patrick was de enige passagier die niet in het vliegtuig zat en uiteindelijk was hij het enige slachtoffer.

Jerry – Heb je de hulpdiensten gebeld?

Christine – Ze kunnen hier elk moment aankomen.

Jerry – Denk je echt dat hij zelfmoord heeft willen plegen?

Christine – Je valt niet zomaar van een balkon.

Jerry – Was hij maar de kunstenaar die mijn schilderij had gemaakt.

De sirene van een ambulance die dichterbij komt. Blauwe zwaailichten vullen de zaal.

Christine – Ze zijn er. Ze zullen kunnen bevestigen of Patrick echt dood is.

Jerry – Hij ziet er nochtans echt dood uit.

Christine – Je kunt altijd hopen op een wonder.

Jerry – Het is tenslotte vrijdag de 13e!

Black-out.

Over de auteur

Geboren in 1955 in Auvers-sur-Oise (Frankrijk), was Jean-Pierre Martinez aanvankelijk drummer voor verschillende rockbands voordat hij semioloog werd in de reclamewereld. Vervolgens begon hij een carrière als scriptschrijver voor televisie voordat hij zich toeleegde op theater en het schrijven van toneelstukken. Hij heeft bijna honderd scripts voor televisie geschreven en evenveel toneelstukken, waarvan sommige al klassiekers zijn geworden (Friday the 13th, Strip Poker). Hij is een van de meest geproduceerde hedendaagse toneelschrijvers in Frankrijk en in andere Franstalige landen. Verschillende van zijn toneelstukken zijn ook beschikbaar in het Spaans en Engels, en worden regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Dit stuk wordt niet uitgegeven in eigen beheer. Wens je een speeltoelating te bekomen, volg dan onderstaande regeling:

Stap 1: Vraag een speeltoelating aan bij SACD www.sacd.be/nl/

Stap 2: Na ontvangst van een speeltoelating, kan je met een gerust hart de repetities aanvatten.

Stap 3: De auteursrechten van Jean-Pierre Martinez moeten voldaan worden bij het SACD. De vertaal- en bewerkingsrechten van Peter De Pauw moeten voldaan worden bij SABAM.

Ruim voor de aanvang van de eerste publieke vertoning licht je zowel SACD als SABAM in om aan de auteursrechten te voldoen.

Meer informatie hierover op www.sacd.be en www.sabam.be. Indien je groep is aangesloten bij OPENDOEK, kan je ook via www.opendoek.be een aanvraag indienen.

Peter De Pauw is een Vlaams toneelauteur en regisseur in hart en nieren. Het merendeel van zijn geschreven toneelstukken zijn kluchten, komedies en tragikomedies; telkens mooi uitgetekende karakters en stukken met een dieper verhaal. De lach en de traan liggen dicht bij elkaar. Via de lach komt de boodschap des te vlotter binnen.

Zijn meest gespeelde komedie is "**verkiezingskoorts**", een niet-politiek blijspel

over schijn en werkelijkheid. Maar ook "**vrouwen met ballen**",

een tragikomedie over vriendschap en bowling of "**Viva la Vida!**"

een tragikomedie over ouderdom zijn warm aanbevolen. Eerder op zoek naar een

klucht? Dan zijn "**Bling Bling!**", over een diamantroof of "**Abramacabra**" over

een illusionist met een dode assistente aanraders.

Hij is al sinds zijn twaalfde gebeten en bezeten door alles wat met theater en musical te maken heeft. Eerst acteerde hij zelf verschillende jaren in muziek- en theaterstukken bij het jeugdtheater. Daar kon hij zich alle aspecten van het theater eigen maken. Daar zette hij ook zijn eerste stappen als toneelauteur door het schrijven en regisseren van zijn eerste toneelstuk.

In 1999 zette hij de stap naar het volwassenentheater. Zijn meest memorabele rollen speelde hij in: Het derde rijk in de vierde wijk, Een vreemde luis in huis, De Stoel van Stanislavsky, Een vlog over het Koekoeksnest, ... Na vele mooie rollen is Peter sinds 2005 enkel nog bezig als regisseur en toneelauteur. Ondertussen staan er al 14 uitgegeven toneelstukken, tragikomedies, komedies en kluchten op de teller en een stevig aantal regies bij verschillende amateurgezelschappen.

Als het gaat om regisseren, verkiest hij een goede (deuren)komedie of klucht. Als regisseur krijgt hij energie van de actie en de "positieve vibe" die daarbij naar boven komen. De energie die je als auteur, regisseur of acteur in het stuk steekt, worden losgelaten op de zaal die de avond van hun leven beleven. Ook tragikomedies schuwt hij niet. Mooie personages met een ontroerend en warm verhaal, maar altijd met de nodige humor, een rode draad in zijn leven en teksten. Zijn motto is dan ook: "mensen een aangename tijd bezorgen, dat is mijn hobby!"

Alle toneelstukken zijn:

- Gratis te lezen op zijn website: www.peterdepauw.com
- Digitaal te lezen en te ontlenen op site van de Vlaamse ToneelAuteurs (VTA): <https://www.vlaamsetoneelauteurs.com/de-pauw-peter-toneelstukken/>
- Digitaal en op papier te ontlenen via de theaterbib van opendoek: <https://bib.opendoek.be/>
- meer info over de toneelstukken kan je ook vinden op de site van toneel Limburg: www.toneellimburg.be

Peter geeft als toneelauteur zijn stukken uit in eigen beheer.

Via www.peterdepauw.com kan je een speeltoelating aanvragen. De

auteursrechten worden door SABAM beheerd en kunnen daar aangevraagd worden.

Heb je vragen of wil je een komedie, klucht of toneelstuk op maat? Aarzel dan niet om contact op te nemen.

**Deze tekst is beschermd door auteursrechtwetten.
Criminele schending van het auteursrecht zal worden onderzocht
en kan leiden tot een maximale straf van maximaal 3 jaar gevangenisstraf
en een boete van EUR 300.000.**

Avignon - december 2023

© La Comédiathèque - ISBN 978-2-38602-114-5

<https://comediatheque.net/>

Toneelstuk beschikbaar voor gratis download